

שיוסיף לשמש כיושבי ראש הממשלה, ויכול לרות מן הבמה בכבוד — ואם יהיה צורך, עוד ערב הבחירות הבאות.

● **דת לממשלה כולה אימאז' יותר צעיר ורענן** — מבלי ששלטון ה' זקנים ייפגע במאומה.

● **להצמיח מיצוי הסמכויות החשובות בידי ראשיה הממשלה** — למשל, בפיקוח על השרותים המסויימים ועל ענייני הגרעין — כדי שלא ייוותרו, ולא יפלו בגלל הנחה זו לידים בלתי רצויות (כגון ידיו של דיין).

● **לכנות את יגאל אלון כמתחרה רציני של דיין**, כדי לבלום את דרכו של דיין לשלטון. אלון יעלה לא רק בתוקף מעמדו הרשמי כסגן ראש הממשלה, אלא בעיקר הודות למיבצעים שהוא יכול לבצע, במשך שנה ורבע שנותיו עד הבחירות, העשויים להחזיר אותו למרכז הבמה הפוליטית — אם יידע לנצל את ההזדמנויות.

● **לפגל את רפ"י** על ידי צירוף יוסף אלמוגי לממשלה, וניגוד לרצונם של שאר אנשי רפ"י. אלמוגי הוא איש השמאלי ביותר ברפ"י, והמקורב ביותר למפא"י.

● **לדפוק את שמעון פרס ולקבוע לו סופית מעמד זכות**, כאיש מס' 3, לכל היותר, ביד אנשי רפ"י. גולדה שונאת את פרס מאז ומעולם, וגם אשכיל מתעב אותו בגלל הכרותו ונגדו. גולדה קיוותה כי דיין לא יילחם למען פרס, שאותו אין הוא אוהב.

● **להפוך את אלמוגי לתפקיד מוצהר ומסודר** — ולפגל משרה זו בשביל יצחק בן-אהרון, דבר שיוציא את בן-אהרון מהחזית המתנגדים לצמרת החתיקה.

● **לקשור את אבא חושי שיוכח לצמרת הוותיקים**, כי אלמוגי חזר לאהרונה לחק משפחת חושי.

● **לשכנע את העולם, ובייחוד את האשינגטון, כי ממשלת ישראל היא שותפת שלום** ומוכנה להסדר עם הערבים. לצורך זה ניתן, ערב הפליכה, פירסום מיובי ל"מדינת אלוף", שזכתה להדים חיוביים בעולם, מכיכבן שיעקר משרתה להחזיר לידיו את כל הגדה המערבית, חוץ מירושלים ורצועת אדמה בלתי מיושבת לאורך הירדן.

● **להחזיש את גח"ל בממשלת הליכוד החדשה**, ואילו אף להביא לסילוקה.

גח"ל: איך לבלוע צפרדע?

● **טכנים כלפי גח"ל** היה מן המחוכמים ביותר. כי גח"ל הועמדה בפני ברירה (1) אכזרית בין שתי אפשרויות שליליות.

זה מכבר נודע כי ותיקי מפא"י רוצים לסלק את גח"ל מממשלת הליכוד-הלאומי, אחרי שהתגבשה הדיעה כי יש להיענות לתכתיב האמריקאי ולהחזיר את הגדה לחוסיין. במוחה הפרוה של גולדה עלתה המחשבה: אם יש לסלק אותם, מדוע שישתלקו על רקע של מח' לוקת רעיונית? האם לא כדאי יותר שהרקע יהיה חלוקת-שלל ופיסאואת?

אם תפרוש גח"ל מן הממשלה מפני שאירעה בה חלוקה חדשה של תפקידים, וצורך אליה שר חדש — יתפרש הדבר כציונר כריבישיטי כפיסאות. גח"ל אינה מעוניינת בכך, להן היא נאלצת לבלוע את הר צפרדע.

אולם אם היא בולעת את הצפרדע — היא תמצא את עצמה כמצב קשה יותר. כיום יש לשרי גח"ל השפעה רבה בממשלה, בעזרת ה"גיצים" שבקרב שרי המפלגות האחרות. ציורו של אלמוגי, שאינו נק' לממשלה, יוריד עוד יותר את ערך קולות שרי גח"ל בממשלה. יתר על כן: יש הבדל בין חרות והליברלים. חרות צמודה לעקרין הפיפוח, אינה חולמת כרגע על כפיסאות. הליברלים, המייצגים אינטרסים כלכליים מוגדרים, היו רוצים לקבל לדיהם נתחים של השלטון. מה גם שרבים מהם אינם דוגלים בסתר ליבם בספוח, ונגררים בדרך הסיפוח רק בגלל הקשר עם בנין.

קרוב לחזאי שהפעם יימנע פילוג גח"ל, וכי גח"ל תבלע את הצפרדע כדי להיחלץ מן המלכודת שהוטמנה להם. אבל זוהי רק דחיה.

אין ספק כי ימי גח"ל בממשלה זו פפורים בחלטה. הליכוד הלאומי התפרק למעשה, וכל אחד מן הצדדים רק מחכה לשעת-כיושר נוחה לו כדי לפרוק על רקע המתאים לתעמולתו.

חרת כבר יצאה השבוע בחריפות נגד תוכנית-אבן, כהכנה לפרישה אפשרית על רקע זה.

רפ"י: בגידה כפולה בשמעון פרס

● **מכה העיקרית** הונחתה על רפ"י. ביררה זו הגיע "מבצע גולדה" לשיא ההתחכמות. הקורבן המיועד העיקרי של המיבצע היה משה דיין. בעוד שכיום הוא המועמד העממי מס' 1 לראשות-הממשלה, בא המיבצע להעמיד לצידו מועמד שני, שיחסום את דרכו.

אולם כמו גח"ל, לא יכול היה דיין לקום ולהגיד: "לא!"

כי דיין למד את הלכת שלו ברפ"י. הוא יודע כי במישור הקיים, מושכל ראשון הוא: מי שרצה להגיע לשלטון, צריך להיות במפא"י-רבתי. לא העם בוחר בראשיה-ממשלות בישראל, אלא המנגנון של מפא"י. רפ"י היתה במידבר. רק בתזרוז למפא"י הגיע דיין לבקורת-זינוק אל השלטון העליון.

אילו התבמר דיין השבוע ממשרד-הפיפוח, או אילו פרש ממע"י — היה הורק את הדין על עצמו. יצחק רבין היה מתמנה תוך 24 שעות לשעריה-הביטחון החדש. לכן, כמו חייל טוב, נספג דיין, כדי לחזור להתקפה במועד אחר.

הוא הבין את המצב כהרה-עין. זהו אחד הסודות הכמוסים של פרשת-השבוע: לוי אשכול טיפחן לדיין מראש הודיע לו על השינוי. דיין אמר כי מועמדי-בריות אינו יכול לבוא לשיבת-תלישה, שבה עמד המיבצע להתאשר, אולם הוא נותן את הסמכותו למינויים. אחריו שהתפלצין העניין טיפחן דיין לאשכול וביקש ממנו שלא לתת פומפי להסמכותו.

כי בינתיים פרצה שערורייה ברפ"י — ודיין לא רצה לבקוע בחבריו-לשעבר קבל-עם. ואכן, אנשי רפ"י הודעו ממה שראה להם ככניעת דיין, והתמכרות אלמוגי ובגידת שניהם בשמעון פרס.

דיין לא אהב מעולם את פרס. כשנתמנה דיין לשר-הביטחון, יכול היה לגאול את פרס ולמנותו סקן-הביטחון. הוא לא עשה זאת. גורלו של פרס, הקורבן מס' 1 של מלחמת ששת-הימים, לא עניין אותו.

גם אלמוגי לא התחשב בפרס. זה מכבר רצה לחזור לממשלה — ולקבוע את העיברה כי השר השני של רפ"י, בבוא העת, יהיה הוא — ולא פרס. כי לרפ"י אין מגיע כיום שר שלישי — ואולי גם לא יגיע אחרי הבחירות הבאות.

פרס לחם על חייו הפוליטיים, ונכה לאהדת שאר אנשי-רפ"י. כך נולדה כערה, שהדאינה את דיין, כדי לפייס אותה, התם יהד עם שאר ראשי-רפ"י על מיכתב המכריז על החרמת ישיבות צמרת מע"י.

הוא היה מוכן לעשות כל מועשה — בתנאי שלא יוכרח להתפטר. אלמוגי היה אמיץ יותר. הוא ציפצף בגלוי על החלטת חבריו-לשעבר, לא הסתיר את הח' לטתו לקבל את המישרה המוצעת לו. אולם דיין הדליף לראדיו כי נפגש עם אלמוגי ועין לו שלא לריב עם אנשי-רפ"י.

לפני שנועד להגן על עמדתו בפני חבריו, השבוע, חס לפתע ברע והובהל לבית-החולים הדסה בירושלים. היה חשש כי לקה בהתקף-לב. הרופאים לא אישרו זאת, ואלמוגי התאווש במהרה. אבל עמדתו היסודית לא השתנתה.

● **מי יכול להתנגד** למסירת הקליטה בידי אישיות חזקה, אחרי הוצאתה הסוכנות היהודית הכושלת, הבווייה בעיני הציבור?

הוחלט במע"י על הקמת משרד-הקליטה. לא דובר מי יעמוד בראשו, אך כמה אישים את עצמם שהגיע תורם. יצחק בן-אהרון הממורמר, שהגיע לא מכבר לסלק מכל ביצועית כל אדם מעל לגיל 70 — כגון אשכול (73) וגולדה (70) — חשב שהוא השר החדש. אריה "ליובה" אליאב, שהפך לאחרונה לנושאי-דגל מרד-הצעירים במע"י, שהוא יהיה סגן-השר.

הה שעה התחיל יגאל אלון לדבר בכנסת כאילו כבר היה שר-הקליטה, בהשיבו בשם לה על הצעות-לסדר-היום.

כאשר נודע כי יגאל אלון יקבל לידיו את ענייני הקליטה, זה לא הפתיע במיוחד. נראה טבעי, ואפילו סופולי.

● **לפתע, נפתח שוה היה רק מוסר-עין** — שמאחר-יה התחבאה כנית האמירות של החפיכה.

● **כלי מפני שיגאל אלון** לא עמד להפוך שר-הקליטה, במקום שר-העבודה או בנוסף הונח שר-העבודה. הוא עמד לעלות לדרגת סגן-ראש-הממשלה.

● **נתברר כי בתור סגן-ראש-הממשלה** לא יטפל רק בענייני קליטה, שאולי לא יהפכו למיניסטרוין חדש ועצמאי, אלא שיקבל לידיו גם "כמה תפקידים אחרים", המסורים בידי ראש-הממשלה.

● **ותם, כמה תפקידים אחרים** עניינו את יגאל הרב-החרבה יותר. הן הסמכויות המסורות כיום בידי ראש-הממשלה — ושאפשר למסור מתו לידיו סגן? כל ענייני הפיתוח הגרעיני בישראל, באמצעות העדת האנרגיה צומת.

היועץ לעניינים ערביים, החולש על כל העניינים הנוגעים לערביי ישראל. הפיקוח על שרותים מסויימים, בעלי השפעה ותקציבים עצומים. השרות לתיכונן כלכלי, שהיא כיום אבר מודולל, אך היכולה להפוך למכשיר חשוב על לכל: סגן-ראש-הממשלה מוסמך לדבר על הכל, לבקר בכל מקום, להכריז הכרות על נושא שהוא, לעמוד בראש מישלחות ברחבי העולם — מבלי להיראות כרוודף ום הפולש לעניינים לא-לו.

● **יצויר: סגן ראש-הממשלה, הנחה מתמכת** ראשי-הממשלה והכרי השליטים, וכל להפוך דמות מרכזית במדינה, נושא מרכזי ליחסי ור זמיר-סומת, האפטרופוס לכל מיבצע המושך תשומת-לב.

● **יני קליטה**, בייחוד בתקופה שבה אין את מי לקלוט. יהו רק חלק קטן מן הממלכה וצפיאלית הזאת. ואילו את חק העבודה או התחבורה הציעה גולדה למסור לאלמוגי.

ליל הסכינים הארוכות

● **אשר נתברר** כל היקפה של ההפיכה המתוכננת, הודעוה צמרת המדינה כולה. ככל שהירכו להרהר בשינוי המוצע, כך גילו בה זוויות חדשות, כחנות חדשות ו: כל מיבצע גאוני, לא נודע להשיג רק יעד אחד או שניים. היו בו לפחות תריסר ז' שונים. פה ושם זיכרו בירושלים על "ליל הסכינים הארוכות".

● **להיעדים הבולטים ביותר:**

● **להרחיק את אשכול** בהדרגה מן השלטון, מבלי לפגוע ביוקרתו — כך

א"י: חולם של פיצוץ חדש במפא"י